

ÖT ESZTENDŐ A VÖRÖS CSAPATOKBAN

1915-ben, a Kárpátok alatt kerültem fogságba. Kieve vittek bennünket, ahol abba a transzportba kerültem, amelyet Szibériába, Kurgánba vittek. Márciustól októberig Kurgánban voltunk, onnan Novonikolájevskbe szállítottak. 1916. január 1-én a Kazán—Jekaterinburg vasútvonal építésére vittek bennünket, ahol az októberi forradalom kitöréséig dolgoztunk.

November 12-én, öt nappal a tanácsuralom kikiáltása után, többed-magammal beléptünk a jekaterinburgi vörösgárda soraiba, ahol 1918 júniusig szolgáltunk. Július elején megalakult a 2. jekaterinburgi önkéntes-osztag, Petrov elvtárs parancsnoksága alatt, akivel azután elmentünk Dutov generális bandái ellen harcolni a troicki körletbe. Dutov likvidálása után visszatértünk Jekaterinburgba.

Május végén egy géppuskásosztag parancsnoka lettem és azt a parancsot kaptuk, hogy a Marianovszk—Omszk vonalon fel kell tartani a csehszlovák ellenforradalmi bandák előrenyomulását. A csehszlovák bandák elfoglalták Omszkot. Két tűz közé kerülve, csapatunknak vissza kellett vonulnia. Tatárka körül le kellett térnünk a vasútvonalról és Tobolszk irányába folytatni a visszavonulást. 19 napi gyaloglás után Tyumenbe értünk.

Négy nap pihenés után csapatunkat újból a frontra küldték, ahol a csehek elleni hosszú és igen heves harcok után — melyben csapatunk felét elvesztettük — újból visszavonultunk. A harcban sebet kaptam és a jekaterinburgi kórházba kerültem.

Július 24-én, aznap, amikor a csehek bevonultak Jekaterinburgba, én betegen távoztam a kórházból. Permbe vonultunk vissza a stábbal együtt. Röviddel megérkezésem után az internacionalista csapatnál jelentkeztem.

1918 szeptemberben a liszvai frontra mentünk, ahol azonban csapatunkat egynapi harc után szétverték. Páncélvonaton vonultunk vissza. Blochi állomástól vagy hét versztnyire kerültünk, ahol kiderült, hogy a síneket felszedték előttünk, a mozdonyok meg sem vize, sem fűtőanyaga. Ilyen formán a Lenin nevét viselő páncélvonatunk a fehér banditák kezébe került.

Hosszú, heves harcot folytattunk a fehér bandák ellen mindaddig, amíg csak egy töltenyünk volt, végül is azonban meg kellett adnunk magunkat.

27-en voltunk. Amikor kiléptünk a páncélvonalból, sorba állítottak bennünket és ott a helyszínen halálra ítélték, de a kivégzés végrehajtását — nem tudni, miért — elhalasztották.

Alkalmos pillanatot kihasználva, 21 emberünknek sikerült megszöknie. Három napig bujdosunk az erdőben, amíg sikerült a Liszvába vezető utat megtalálni, ahová Kun elvtárs parancsnoksága alatt erősítés érkezett.

Újból a csehek ellen vonultunk. A fronton beteg lettem, Permbe kerültem vissza. Felgyógyulásom után páncélos hajóra kerültem, amelyvel a fellázadt kulákság ellen vonultunk Babki környékére.

Összel, a hajózási idő befejezése után, visszatértünk Permbe és beolvadtunk az internacionalista ezredbe, amely a Káma partján vasúti őrség szolgálatot teljesített.

1918. december 25-ig, Perm elfoglalásáig voltunk ott, aztán visszavonultunk Vjátka felé, onnan Moszkvába kerültünk. Január és február hónapokban Moszkvában voltunk. 1919. március elsején Charkovba vezényeltek bennünket. Innen Jekaterinoszlávba küldtek, ahol ezredünk a „2. kommunista internacionalista ezred” nevet kapta.

Május 10-én Grigorjev ellenforradalmi csapatai ellen vettük fel a harcot nagy sikerrel. Grigorjev csapatainak megsemmisítése után ezredünk Kremencsugba vonult, ahol a mi géppuskás osztagunk át lett helyezve a 14. lovas tartalékhadserég stábjához. 1919. augusztus elején Lubucnál megalakult a 7. ukrán vasúti ezred, osztagunk egy részét idekapcsolták.

Ezredünk augusztus végén Terehovba, a gomeli kormányzóságba került. Novemberben, amikor Denikin Csernichov-gorodnya irányában kezdte meg ellenünk a támadást, brigádunk azt a feladatot kapta, hogy a Szudnyev körüli frontra vonuljon. Minthogy azonban ezredünk a szó szoros értelmében le volt rongyolódva és vöröskatonáink nem bírták a nagy hidegeket, rongyos nadrágban, lyukas csizmában, köpeny nélkül, ezredünket rövidesen leváltották és vasúti őrszolgálatra küldték Korosztény állomásra.

Decemberben Denikin erős nyomásának hatása alatt ezredünk Fosztov irányában felvette Denikin ellen a harcot. Fosztov sikeres elfoglalása után beteg lettem és Koroszténybe kerültem.

1920-ban ezredünk újból vasúti szolgálatot teljesített a Kiev—Fosztov, Kiev—Darnica vonalon, a lengyelek bevonulásáig. Ezredünk Bachmacsba vonult vissza. A lengyelek kiveretése után visszatértünk Kievbe. Itt azonban ezredünket zászlóaljakra bontották szét és én a géppuskás osztagommal Borzel állomásra kerültem, ahol különböző bandaharcokat kellett likvidálnunk.

1921-ben újból Koroszténybe kerültünk, ahol zászlóaljunk megint új elnevezést és új beosztást kapott. 1921. november 7-én — a Tanács-hatalom kikiáltásának negyedik évfordulóján — Tyutyunnik ellenforradalmi csapatai rátörtek Korosztényre. Heves harc fejlődött ki, amelyben csapatunk győzött. 1922-ben csapatunk vasúti ezred lett. 1923-ban leszereltem és Kievbbe kerültem, ahol mai napig dolgozom.

Büszkén tekintek vissza a vörös hadseregben töltött ötévi szolgálatra, az ellenforradalommal vívott sok harcra. Sokat nélkülöztünk, éhezünk, fáztunk, de bíztunk abban, hogy győzelemre visszük a proletariátus igaz ügyét.

Nem fogunk megállani a végleges győzelemig — a világforradalom győzelméig.

(Sarló és Kalapács. 1931. 6. szám. 45—46 oldal.)

Hobula János